



Vengulajoki

Markku
Mielonen

VENGULAJOKI

Markku Mielonen

V E N G U L A J O K I

© 2021 Markku Mielonen

Kannen suunnittelu ja toteutus: Minna Mielonen

Sisuksen taitto: Päivikki Hassinen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4940-1

1. LUKU

Kiehnän kunta sai kokea talven, joka oli ennen kokemattoman armo-ton. Kun lämpötila laski joulun jälkeen, elohopea ei kivunnut liioin ylöspäin. Pakkasen lauhduttua viimein muutamiksi päiviksi myrsky-tuuli toi tullessaan runsaat lumisateet. Yön aikana tuli lunta niin, että aamulla oli vaikea saada ulko-ovea auki. Jos talossa sattui olemaan kapea tuuletusikkuna, talon pienikokoisin asuja meni useana aamuna siitä ulos lapioidakseen lumen pois oven edestä. Menijä oli yleensä lapsi, jolta lapiointityöt jo sujuivat.

Vuoden vaihduttua lähes kaikki asukkaat lopettivat rakennusten välisten kulkureittien avaamisen, koska katsottiin helpoimmaksi tallata lumi tiiviisti suksilla. Pohjois-Mäkisen isäntä, Nestori Mänty, teki poikkeuksen. Hän lapioi sinnikkäästi kulkureitin lumettomaksi. Monet pyysivät Nestoria hellittämään päätöksestään. Nestori ei ot-tanut kehotuksista suurempia paineita. Hän jopa perusteli, miksi lapioi edelleen, vaikka lunta piti heittää yhä korkeammalle lumi-penkköjen kasvaessa. Nestorin ensimmäinen toteamus oli, ettei hän ole käynyt vielä koskaan sanansa päässä. Lisäksi hän vakuutteli, miten hyvä on laskeutua kovaksi ja korkeaksi tallatulta penkalta ra-kennukseen menevän oven eteen. Rakennuksen ulko-oven edusta oli joka tapauksessa pidettävä lumettomana. Nestorin vaimo, Emma, huokaisi monesti syvään ja sanoi tietävänsä useiden vuosien koke-muksella, ettei tämäkään talvi tule muuttamaan hänen miehensä pää-töstä. Emman äänessä oli lempeyttä, ei hän suinkaan pahalla sano-nut.

Monet kyläläiset epäilivät aluksi, olisiko Emmasta Nestori Männyn emännäksi. Emma tuli Etelä-Suomesta pappilaan sisäköksi. Nestori ja Emma tunsivat suurta vetovoimaa toisiinsa kirkkokuoron harjoituksissa. Heti oli selvää, että he harjoittelisivat vierekkäin. Nestori kehui Emmalle äänensä olevan paljon parempi saadessaan laulaa tämän lähellä. Emma oli samaa mieltä asiasta. Ei mennyt kauan, kun Emma lopetti pappilan sisäköön työt ja alkoi emännöidä Nestori Männyn tanhuvilla. Nestori oli luvannut Emmalle työtä ja leipää. Kaikki maatalon työt karjanhoidosta lähtien olivat nuorelle emännälle uutta, mutta jonkin ajan kuluttua yksi ja toinen kyseli Emmalta ohjeita moneen asiaan. Koko kylä tiesi Emman ahmivan tietoa alan kirjallisuudesta. Männyn pariskunnasta kehkeytyi luotto-pariskunta Pohjois-Mäkisen kylään, jossa oli kymmenisen taloutta. Männyn talo ei ole kylän suurin, päinvastoin. Se sijaitsee kylän korkeimmalla paikalla. Mäen alla on Ylävengulalampi, josta Vengulajoki lähtee virtaamaan verkkaisesti. Ajan mittaan on lampien ja joen nimissä esiintyvä Vengula-sana muuttunut kansan suussa muotoon Venkula.

Talven selkä taittui ja kevään odotus alkoi. Odotus oli ainutkerasta, sillä Männyn perheeseen oli tulossa perheenisäystä. Kun Emma oli huhtikuussa viimeisillään raskaana, Nestori lupasi hoitaa karjan viikon ajan yksin. Kunnanlääkärin mukaan Emma saattoi synnyttää kaksoset. Hän oli oikeassa. Kaksostytöt syntyivät ja Nestori tuplasi lupauksensa. Vaikka Emma olisi jo viikon kuluttua synnytyksestä lähtenyt hoitamaan karjaa, Nestori ei suostunut hänen ehdotukseensa. Nestori tuumasi, että tyttöjen on tunnettava olonsa turvalliseksi.

Männyn kaksostyttöjen synnyttyä kättilölle tulee kiirelähtö. Puhe-
lin soi käskevästi. Lapsi on tuloillaan myös Etelä-Mäkisen kylään. Sama lääkäri, joka povaili Nestorille ja Emmalle kaksosia, pyysi Telkän pariskuntaa varautumaan kaksosten syntymään.

– Nyt tuli tenkkapoo! Hyvä kun tänne pääsin, on niin rospuuttokeli. Sinne on matkaa parikymmentä kilometriä. Vasta kaksi kuukautta sitten sain ajokortin, kätilö päivittelee.

– Odota vähän, pirautan naapuriin, sieltä on luvattu tulla tarvittaessa apuun. Mennään veneellä, jokimatkaa tulee kolme kilometriä. Ei mene kauan, kun olemme Telkän Veijon ja Iinan kotona, Nestori touhuua.

Nestori laskeutuu lammen rantaan kantaen kätilön laukkua. Kätilö tulee jäljempänä niin kovaa kuin siroista jaloistaan pääsee.

– Ota perämela ja ohjaile sillä venettä. Oletko ollut pitämässä perää? Nestori epäilee.

– Että olenko? Jo pienenä tyttönä olin ukkini kanssa järvellä. Tuntui, että meillä syötiin aina kalaa. Ei ole reilua, että jouduit lähtemään heti kyyditsemään minua. Vaimosi tukena sinun pitäisi olla, kätilö harmittelee.

– Ei vaimollani ole mitään hätää. Naapurin emäntä on vaimoni tukena. Jos niille tulee hätä, soittavat Telkän puhelimeen.

– Olen hajamielinen, en ole edes onnitellut kaksosten isää. Onnea paljon! Mistä joki on niin veikeän nimen saanut? En ole ollut kauan Kiehnässä, joten en tiedä kunnan historiasta paljoakaan. Tosin sen olen kuullut, että Pohjois-Mäkisen kylä on lähes kopio Etelä-Mäkisen kylästä.

– Eli tuli kaksi kysymystä. Venkulajoen nimi tulee noin viiden minuutin kuluttua perustelluksi. Kylät ovat tosiaan melko tavalla samanlaiset, lähes kaksoset. Myös Telkän asuinpaikka sijaitsee kylän korkeimmalla paikalla. Heidän talonsa on rakennettu samana kesänä kuin meidän, vieläpä samoilla piirustuksilla. Olemme olleet Telkän Veijon kanssa paljon samoilla työmailla ja pohtineet tämän maailman asioita. Olemme myös ottaneet jonkin verran kantaa Kiehnän kunnan asioihin.

– Kauhistus, nyt vene karkaa rantaan. Joki näyttää tekevän mutkan taaksepäin, kuinkas en huomannut, kätilö kummeksuu.

Nestori nousee virne suupielessä rantaan kätilön hamutessa laukuaan.

– Istu vaan edelleen, vetäisen veneen takaisin jokeen. Tässä on viitisentoista metriä kovempaa. Kallion päällä on märkää sammalta, vene juoksee siinä hyvin. Sitä paitsi olet niin kevyt, ettet veneen kulkua haittaa. Tuosta lähtee Venkulajoen ylämutka, alempana on toinen mutka. Jos olisimme soutaneet mutkan mukaan, olisi tullut kilometri lisämatkaa. Nyt tiedät Venkulajoen nimen alkuperän. Soudetaan paluumatkalla Venkulanmutka.

Nestori vetäisee veneen rivakasti ja veneen pohjan alla on taas Venkulajoen vettä.

– Liekö tämä se paikka, josta luin vanhoista Kiehnän kunnan pöytäkirjoista. Apua, nuo kallionkielekkeet putoavat päällemme! kätilö parkaisee.

– Eivät ne putoa mihinkään, ovat olleet siinä vuosisatoja. Kallionkielekkeet muodostavat ikään kuin kattoa joen päälle. Olen itsekin aina ihmetellyt luonnon tekosia. Kielekkeet lähtevät samansuuruisina joen molemmin puolin. Kielekkeiden välinen aukko on tasan kuusi metriä leveä. Pohjois- ja Etelä-Mäkisen kylät ovat porukassa huolehtineet kielekkeiden lähellä olevasta pienestä sillasta, etenkin kesäisin se on kovassa käytössä. Kieleke on puolivälissä menomatkaa. Tulomatkalla kerron joen tapahtumista, olemme pikapuoliin Telkän rannassa, Nestori tuumaa.

Veijo ja Nestori istuvat asuinrakennuksen portailla katsellen Etelä-Venkulalammelle. Hetki tuntuu ihmeelliseltä ja molemmat puntaroivat sanoja, jotka sopisivat tunnelmaan. Nestorista tuli isä kaksosille, ja kohta on Veijon vuoro tulla isäksi. Olisi melkoinen sattuma, jos hänenkin vaimonsa synnyttäisi kaksoset.

– Olisiko sinun oltava vaimosi luona? Nestori katsahtaa Veijoon.
– Onhan siellä kättilö ja naapurin emäntä. Olitko itse Emman luona, kun hän pyöräytti kaksostytöt? Laitan välittömästi vauvan synnyttyä saunan lämpiämään. Olen laittanut kaiken valmiiksi. Ei tarvitse kuin tuli raapaista.

– En ehtinyt vauvan päästään, laittelin saunaa valmiiksi. Naapurin emäntä lupasi raapaista tulen kiukaan tulipesään. Kylissämme on perinteenä lämmittää sauna, kun lapsi syntyy, vaikka ei kylpypäivä olisikaan, Nestori naurattaa.

– Siis sauna lämpiämään ja sanaa kylille. Teidän luoksenne tulee varmasti saunojia. Moni on luvannut tulla meille saunomaan, kun näkevät savun nousevan saunan piisistä. Laitoin puiden päälle katajan oksia, niin räppänästä puskee paksumpaa savua, Veijo myhäilee.

– Katajan oksia minäkin laitoin. Takuuvarmasti savu huomataan, meidän talomme ovat kylien korkeimmilla paikoilla. Tekisimmekö taas yhdessä laskelmia, suurennammeko maatalouksia? Nestori katsoo kysyvästi.

– Ehdimme pohtia sitä sitten, kun kesä on mennyt. Meillä molemmilla on kaksi lehmää ja hevonen. Ja käymme edelleen maatalouden ohella kodin ulkopuolella töissä muutamia kuukausia vuodessa. Hyvin on pärjätty tähänkin saakka.

– Olet Veijo oikeassa. Miksi pitäisi tehdä uusia laskelmia? Kerro siitä, kun tapasit neiti-isännän kaupan varaston luona. Olen kuullut siitä monta versiota.

Veijo rykäisee ja kohentaa ryhtiään miitteliäänä.

– Tiedän oman pituuteni, lyhytkasvuisuuteni ei ole minua koskaan haitannut. Eikä se, että vaimoni on paljon pitempi kuin minä. Hänkään ei ole pituudestani huomautellut. Olin hakemassa kaupan varastolta muutamaa apulantasäkkiä. Nostelin säkkejä vetokärkyyn. Varaston luona seisoskeli kymmenkunta miestä. No, paikalle huristi neiti-isäntä traktorillaan, tietysti kravatti kaulassa ja lippahattu taka-

raivolla keikkuen. Isäntä lemusi mahdottomasti hajuvedelle. Hän tuli luokseni ja alkoi jutella äänekkäästi. Minun lippahattuni ei mukamas korkealla keikkunut. Tuumasin, ettei tuuli ole hattuani heitellyt. Tapahtui merkillinen asia. Tuulenpuuska tuli ja hujautti neiti-isännän lippahatun kauemmaksi.

– Kauppias tuli sanomaan isännälle, että tämän tilaama traktorin akseli oli tullut. Hän kertoi osan painavan mahdottoman paljon. Neiti-isäntä pyysi kahta miestä nostamaan akselin kärryn lavalle. Miehet saivat akselin vain hievahtamaan. Neiti-isäntä alkoi tohkeissaan sätitiä, miten voimattomia tämän kylän miehet ovat. Niin kuin tiedät, hän on naapurikunnasta. Arvioin mielessäni akselin painoa, jos vaikka yrittäisin sitä nostaa. Tiesin nostettavan olevan raskas, mutta päätin yrittää. Eihän se ollut nousta yhtään, mutta kun neiti-isäntä ilkkui minua lyhyenlänäksi ja mitättömäksi, se antoi lisäpontta yritykselleni. Sain kuin sainkin akselin neiti-isännän kärryn lavalle. En ollut ennen mitään niin painavaa nostanutkaan enkä luullakseni tule nostamaan.

– Mitä neiti-isäntä sanoi?

– Kuulin hänen sanovan, että minulla oli onnenkantamoinen. Lähdin ajelemaan oikopäätä kotiin. Toiset miehet olivat ottaneet isännän puhutteluun, he olivat käskeneet häntä pyytämään minulta anteeksi. Ei ole neiti-isäntää näkynyt.

– Missä teidän korvanne ovat? Olen pyytänyt jo monta kertaa kahville. Onnittelut kädestä pitäen, isäntä on saanut kaksospojat. Emme olekaan aiemmin tavanneet, enkä tullessani ehtinyt esittäytymään. Olen Bertta Santaharju. Kätilö, sen varmaan arvannet.

– Kaksospojat. Nyt tuntuu lykästävän oikein olan takaa, Veijo päivittelee.

– Minäkin onnittelen kädestä pitäen, Nestori hemputtaa Veijon kättä.

Kahvipöydässä on lämminhenkinen tunnelma. Kättilö katsoo ikkunasta lammelle mietteissään ja katsahtaa tuoreisiin isiin.

– Enpä tiennyt Kiehnän kuntaan tullessani, että olen samana päivänä auttamassa kaksia kaksosia maailmaan. Tämän Venkulajoen kylät ovat ihmeellisiä, tuntuu kuin olisin elänyt täällä joskus. Tulomatkalla tuntui Venkulajoessa oleva mutka tutulta. Meiltä jäi se juttu kesken, mitä sattumalta luin kunnan arkistosta löytyvistä asiakirjoista. Mahtaako lukemani koskea juuri sitä paikkaa?

– Mitä sait selville paikasta? Veijo kysyy arvoituksellisesti.

– Minä kerron, vaikka melko varmasti tiedätte asian paremmin. En muista tarkkaan päivämääriä. Saattoi olla kymmeniä vuosia sitten. Tarkoitin sitä paikkaa, mistä Nestori vetäisit veneen yli, etkä antanut minun laskeutua veneestä. Ei muuten vene tuntunut painavan mitään, sellaisella voimalla vetäisit. Muistaakseni sanoit siinä olevan kalliokohouman, jonka päällä on sammalkerros.

– Niin on ollut satoja vuosia. Kerro edelleen, mitä luit paikasta, Nestori tokaisee.

– Silloinen kunnan johtoportaan istuva Eetu Siekkinen, jäi jostakin syystä nimi mieleen, oli tuonut porausmiehet paikalle. Tarkoitus oli ollut ampua kallio, jotta Venkulajoki pääsisi virtaamaan suoraan. Tietojeni mukaan Siekkinen oli omistanut metsämaita alempana jokea Etelä-Venkulalammen takana saakka. Poraus eteni kovaa vauhtia. Siekkinen oli itse laittanut räjähdysaineet paikalleen ja sytyttänyt poraajien kanssa langat palamaan. Hän oli varoittanut äänekkäästi räjähdyksestä. Miehet olivat lähteneet juoksemaan kauemmaksi ja kyyristyneet ison kalliolohkareen taakse peittäen käsillään korvansa. He olivat odottaneet ja taas odottaneet, mutta pamausta ei ollut kuulunut. Siekkinen oli noitunut ja sanonut, että oli tullut suutari ja käskenyt miehiä lähtemään uudestaan panostamaan. Panostajien mennessä oletettuun räjähdyspaikkaan vesillä oli ollut vene, jossa istui kaksi lopen uupunutta miestä. Kaikki sytytyslangat

olivat olleet vedessä veneen luona. Siekkinen oli alkanut huutaa kovasti miehille ja heidän tekosilleen. Veneessä istuneet miehet olivat taluttaneet Siekkisen mukaansa veneeseen ja lähteneet soutamaan Venkulajoen mutkaa. Porausmiehet olivat säännäneet pakoon. Kahden vuorokauden kuluttua Siekkinen oli mennyt kunnantoimistoon ja irtisanoutunut kaikista luottamustehtävistään.

Ei mennyt kauan, kun lehtien otsikoissa oli lukenut ensimmäisen luonnonsuojelun saaneen päivänvalon. Koko Venkulajoen alue tuli luonnonsuojelun alueeksi. Asian olivat laittaneet vireille Huugo Mänty ja Eevert Telkkä. He olivat lahjoittaneet maa-alueet Suomen valtiolle ja pidättäneet itsellään kalastus- ja marjastusoikeudet. Huugo ja Eevert olivat saaneet valtiolta valtuudet myöntää kalastus- ja marjastuslupia. Toinen porausmiehistä oli kirjoittanut näin tarkan muistiinpanon. Ilmeisesti Huugo ja Eevert ovat teidän edesmenneet isänne, Bertta katsoo vedet silmissä olevia miehiä.

– Kyllä, asia on niin, Nestori kuiskaa.

Naapurin emäntä kaataa tuplakupilliset pöydän ääressä istuville täyttäen itselleenkin kupin.

– Äiti ja kaksoset nukkuvat. Kaksospojat ovat ihan isänsä näköisiä, samanlaiset nenätkin. Kerron, mitä ukkini kertoi Venkulajoen menneisyydestä. Nestori ja Veijo eivät kaikkea kerro, ovat niin vaatimattomia. Heidän isänsä olivat saaneet vihiä, että Venkulajoessa oleva kallio räjäytetään, jonka seurauksena Venkulanmutka häviäisi. Huugo ja Eevert olivat olleet laittamassa kattoa Huugon taloon, kun heidän hyvä tuttavansa oli tullut kirkonkylältä kylään. Tulija oliertonut, kuinka räjähdysporukka oli lähtenyt aamulla aikaisin joelle. Huugo ja Eevert olivat lähteneet viipymättä soutamaan jokea alas. Räjähdyslangat olivat olleet jo palamassa. Uhmaten vaaraa he olivat kiskaisseet langat pois. Lankoja oli ollut kaikkiaan kymmenen. Isänne olivat tuumanneet räjähdysporukkeen olleen muutamista sekunneista kiinni. Onneksi räjäytysryhmä oli laittanut kepit pystyyn panostus-

paikkaan, tuskin Eevert ja Huugo muuten olisivat kaikkia palavia sytytyslankoja huomanneet. Venkulajoen pohjoispään kallionkielekeen omistaa nykyisin Nestori Mänty ja eteläpään Veijo Telkkä, eli joen molemmat puolet ovat heidän omistuksessaan. Huugon ja Eevertin suojelukohteeksi esittämä maa-ala on huomattava. Sanon senkin, etteivät nykyiset maanomistajat hyödy rahallisesti suojelukohteesta mitään. Ei tainnut minunkaan kertomukseni poiketa paljon Bertan kertomasta. Kuulin keskustelunne tuonne kamariin, naapurin emäntä toteaa.

Bertta katsoo ihmetellen Nestoria ja Veijoa. Miten tyynesti miehet suhtautuvat tilanteeseen.

– Venkulajoen rannat ovat lähes aarniometsää, sen ehdin tullesamme huomata. Muuten, huomasin kyltin kohdassa, jossa Nestori vetäisit veneen maa-alueen yli. Kyltissä luki ”Ylitys vain hätätilanteessa”.

– Ja nyt oli hätätilanne. Ensimmäisen kerran vedin veneen siitä yli, Nestori naurahtaa. – Totta on, joen molemmin puolin on paljon metsää. Emme koskaan ole olleet eri mieltä kuin isämme siitä, että Venkulajoen seutu olisi rauhoitettava. Siekkinen oli tehnyt salasopimuksen sähköyhtiön kanssa. Jokeen olisi tehty sähkövoimala. Sähkövoimalaa tärkeämpää meille on se, että Venkulajoki saa virrata vapaasti, Nestori vakuuttaa.

Bertta ja Nestori lähtevät paluumatkalle. Nestori katsoo hymyillen Berttaa.

– Ei sinun välttämättä tarvitse perämelaa viilettää. Tunnen jokaisen mutkan tästä joesta.

– Sinä vähän vedätit. Halusit katsoa, osaanko ohjailla venettä. Olen edelleen Venkulajoen lumoissa. Taidan rakentaa talon tälle seudulle. Ihmiset ovat täällä osa luontoa. Harmittaa, kun on lähdettävä ajamaan kirkonkylän yksiöön, Bertta huokaa.

– Perjantaipäivä kääntyy nyt jo iltaa kohti. Jäät meille yöksi, kylpeä ropsautat naapurin emännän kanssa. Voit yöpyä meillä pienessä vieraskamarissa. Huomenna yllätämme kaksospoikien vanhemmat. Käymme katsomassa, miten siellä jaksetaan. Menomatkalla vetäiset uistimella tuliaisalan, Nestori ehdottaa.

– Tuo tuntuu liian hyvältä ehdotukselta. Tosin minulla on autossa aina vaihtovaatteet. Olisi mukava nähdä, miten Telkän kaksoset jaksavat huomenna. Sanotpa itsevarmana meidän saavan tuliaiskalan, Bertta hieman epäroi.

– Venkulajoen mutka ei jätä koskaan kalatta. Tiedä, minkälaisen vonkaleen nostat veneeseen.

Emman ja Nestorin luona käy paljon kylpijöitä. Kaikki vieraat pitävät huolen, ettei Emmaa ja kaksostyttöjä häiritä. Kaksospoikien syntyminen Telkän perheeseen otetaan ilolla vastaan myös Pohjois-Mäkisen kylässä. Bertta on käynyt saunan lämmössä viimeisten joukossa. Päivän rasitukset tuntuvat voimakkaasti. Siitä huolimatta uni ei tahdo tulla. Syy siihen on se, ettei Bertta tahtoisi hukata lumoavaa kevätiltaa. Venkulajoella koettu vahva luonnon läheisyys piristää olotilaa. Nestorin puheista kävi ilmi, minkälaisia vonkaleita joen mutkassa lymyilee. Tuvan seinäkellon ääni lisää turvallisuuden tunnetta. Bertan viimeinen muistikuva on pienen kamarin hirsien napsahtelu. Vääjäämättä uni ottaa lopulta omansa.

2. LUKU

Bertasta tuntuu nukkuminen kestäneen vasta pienen hetken, kun oveen koputetaan. Bertta kuulee Emman äänen.

– Jaksako kätilö nousta aamupalalle? Kello on yhdeksän. Nestori tulee kohta karjanhoidosta. Hän sanoi teidän menevän Telkän perheen luona käymään. Ehditte Venkulajoen mutkaan kalojen aamusyönnille.

Bertta menee keittiöön ihmetellen Emman pirteää hääraamista keittiössä.

– Millainen sinun vointisi on? Entä kaksostyttöjen?

– Mikäs voinnissa? Hyvin tässä jaksan, oli niin ammattikätilö, samoin tytöt voivat hyvin. Nukkuvat saatuaan ruokaa.

Nestori ottaa venevajasta uisteluvälineitä. Tarkan harkinnan jälkeen hän kelpuuttaa vain yhden. Käsi löytää seinältä isoimman haavin. Bertta istahtaa veneeseen ja katsoo ihmetellen Nestorin valitsemia välineitä.

– En ole aiemmin pidellyt näin vankkaa uistinta. Siinä on siimala paksuutta. Ei tämä haavikaan heppoinen ole. Suoraan sanoen en jaksä käsitellä sitä, jos kala on uistimessa kiinni.

– Ei sinun tarvitse haavista huolehtia, kunhan pidät vavasta huolta. Hoitelen haavin, sen takia siinä on niin pitkä varsi.

– Joko lasken vieheen uimaan? Bertta tuumaa malttamattomasti.

– Lasket, kun käännyimme Venkulajoen mutkassa. Isoimmat kalat olen saanut sieltä. Varmasti kalaa tulisi jo ennen mutkaa, Nestori tuumaa itsevarmasti.

Nestori huomaa pian, ettei Bertta ole ensimmäistä kertaa uistelemassa. Bertan kaikki liikkeet sujuvat jouheasti.

– Nyt jysähti, Bertta tuumaa innoissaan. Voi hitsi, hakoon uistin vain kävi. Luulin jo, että kala otti.

– Pidä vavasta topakasti kiinni. On tulossa iso kala, Nestori myhäilee.

Välittömästi vapa taipuu Bertan käsissä.

– Ei ollutkaan hako. Tätä ei saakaan ihan heti veneeseen. Täytyy välillä löysätä siimaa.

Lopulta kala nousee veneen viereen, josta Nestori nappaa sen tottuneesti haaviin.

– Veikkaan, että hauki on yli viisikiloinen, Bertta arvioi posket punaisina.

– Reilusti yli viiden kilon. Tämä viedään kaksospoikien perheel-le. Ota vielä kaksi kalaa, sillä Emma tykkää kalasta. Viedään tulo-matkalla toinen kaloista yhdelle miehelle tuliaisiksi, Nestori hymyilee salaperäisesti.

– Sinä voit viedä kalan. Odottelen sillä aikaa rannalla. En lähde tuntemattoman miehen kotiin, Bertta tuhahtaa.

– No, katsotaan myöhemmin. Sinulla saattaisi olla miehelle asiaa. Sanoit, että kirkkokuoroon tarvittaisiin miesääniä. Sillä miehellä on valloittava ääni, olen kuullut monesti hänen laulavan. Muuten, olet tavannut hänen veljensä, sanovat sitä neiti-isännäksi, Nestori naurahtaa.

– Voi sun..., sanonko mitä! Hän pyysi minua kirkonkylällä kyytiinsä. Rohkeni jopa sanoa, että jos olen kiltisti, saattaisin päästä hänen tulevien lastensa äidiksi. Kehui omistavansa paljon metsää. Hyi helkkari, en lähde viemään kalaa! Varmasti veljekset ovat yhtä neitimäisiä.

– Kuule Bertta, olen samaa mieltä miehestä, jonka kirkonkylän maisemissa tapasit. Tämä toinen veljes on kyllä täysin hänen vasta-

Kiehnän kunnassa virtaavan
Venkulajoen vaikutuspiiriin
syntyy paljon kaksosia.
Etenkin saksalaiset ovat
asiasta kiinnostuneita.



Suutari Uolevi Rotko
lähtee vaimonhakumatkalle
Houstoniin. Uolevin saarnaa
kuunnellaan suurella
hartaudella.

Kiehnän päätäntävalta kokee
täysremontin.

